

Ministers Dverveelse, om det ikke vilde være muligt at henlægge endeel Sager, som ifølge Straffeloven og i Henhold til Loven af 16de Februar 1866 endnu behandles som Justitsfager, til de offentlige Politifager. Jeg sigter navnlig til tre bestemte Slags Sager, nemlig Sager om Dyrplageri, om forsættlig Beskadigelse af Træer og Plantninger og om ulovlig Omgang med Hittegods. Naturligviis kan jo, hvad det sidste Forhold angaaer, denne Forbrydelse være udøvet under saadanne Omstændigheder, at den kan være meget strafværdig, ligesom jo ogsaa den høieste Straf, der fastsættes derfor i Straffeloven, er meget betydelig; men i mangfoldige Tilfælde er denne Forseelse begaaet under saadanne Forhold, hvor det mere er Egegyldighed og Skjodesløshed end egentlig Villie til at tilegne sig fremmed Gods, som er Skyld i, at Bedkommende bliver tilstalt. Det forekommer mig, at det da kunde være ønskeligt, at man kunde afgjøre en saadan Sag som offentlig Politifag, og altsaa indgaae Justitsaction, Actorat, Defensorat, og hvad dertil hører. Det Samme gjælder Dyrplageri og den anden Forbrydelse, jeg omtalte. Hvorvidt den høitærede Minister finder Anledning til at gaae ind herpaa, maa jeg jo ganske henstille, og jeg erkjender jo ogsaa, at det maaskee ikke vil være formelt rigtigt at optage Bestemmelser herom i denne Lov. — Jeg kan ikke være ganske enig med den ærede første Daler, naar han udtalte sig derhen, at der allerede ved den Form for Retspleien, som her er bragt i Forslag, vilde være gjort et væsentligt Skridt henad mod den offentlige og mundtlige Retspleie; det forekommer mig, at den Forskjel, der vil være mellem en offentlig Politifags Behandling efter denne Lov og dens Behandling efter den nuværende Lovgivning, ikke kan blive særdeles betydelig. Det er jo nemlig i § 24 foreskrevet, at der skal føres en Protocol over Forhandlingerne, og i § 30 er det udtalt, at saadanne Sager kunne appelleres, og at der da kan henvises til en fuldstændig ny og skriftlig Behandling af Sagen. Jeg troer nu, at naar § 30 bibeholdes, vil det virkelig blive nødvendigt at tage de Forhandlinger, der foregaae, til Protocolen i omtrent det samme Omfang, som det

nu finder Sted; thi ingen Dommer vil dog let risikere, at Sagen, naar den blev appelleret, og det saa blev forlangt, at Alt, hvad der var skeet, skulde gjengives skriftligt, ved den skriftlige Fremstilling fik et ganske andet Udseende, end den virkelig havde til den Tid, da den paadømtes, og dette vil jo meget let kunne skee, naar de væsentligste Træk ikke strax fastholdes i Protocolen. Jeg seer derfor ikke, at denne Lov vil gjøre nogen særdeles Forskjel i, hvad der hidtil har været brugt med Hensyn til Skriftlighed. Der er ikke i § 27 sagt, at der skal være Vidner tilstede i denne Ret, men dette skulde jeg dog ansee for ønskeligt for Politimesterens egen Skyld, ligesom jeg ogsaa skal henstille, om der er nogen egentlig Anledning til, at Dommerens egne Bestjente skulle føre Protocolen, eller om det ikke var rigtigere, saaledes som Forholdet er i Kjøbstæderne, at Retskriveren fører Protocolen. Jeg synes, at det vilde hævde Rettens Ansæelse lidt mere, naar begge de to Retspersoner, som ere ansatte ved Retten, vare tilstede. — Endeel mindre Bemærkninger, som jeg havde at gjøre med Hensyn til enkelte Paragrapher, skal jeg, da jeg maaskee allerede har været noget vidtløftigere, end jeg ønskede, tillade mig at opfætte til anden Behandling.

Tobiesen: Jeg kan ganske henholde mig til de almindelige Betragtninger, som lode her i Salen fra det ærede 3die Medlem for 1ste Kredts (Brock) om Loven i dens Heelhed, og jeg skal derfor kun tillade mig at knytte et Par Uttringer til enkelte Bestemmelser i Loven, og da navnlig til dens § 29. Jeg skal begynde med at forudskille, at jeg ganske maa være enig med den høitærede Minister i, at det er rigtigt, at man ikke har vedligeholdt den Bestemmelse, som findes i Ordningen for Kjøbenhavn, hvorefter Sager indenfor en vis Grændse ere aldeles inappellable, men jeg maa tilføie, at jeg derimod ikke kan være aldeles enig i, at man har været heldig i den Ordning, man i saa Henseende har villet indføre i denne Lov. Paragraphen indeholder, at hvor der ikke er Spørgsmaal om høiere Straf end Bøder af 10 Rd., kan Appel fra Politiretten ikke finde Sted, undtagen forsaavidt som hertil